

ἀξενύχτιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀξινύχτους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ξενύχτιστος.

Ἐκεῖνος, πρὸς περιθάλψιν τοῦ ὁποίου δὲν ἠγρίπτησε κἀνεῖς: Ἐμ'νι οὐ ἄρροιστους ἀξινύχτους.

ἀξεπαίδευτος ἐπίθ. Πελοπν. (Ἦλ. Λακων.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεπαιδευτός <ξεπαιδευώ.

Ὁ μὴ ἐκπαιδευθεὶς ἐνθ' ἄν.: Ἀξεπαίδευτα θ' ἀφήσομε τὰ παιδιὰ; Λακων. Συνών. ἀπαιδευτος.

ἀξεπέραστος ἐπίθ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κρήτ. Σῦρ. Χίος — ΓΨυχάρ. Ρωμαίικ. γραμματ. 2, 31 ἀξηπέραστος Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεπεραστός <ξεπερνῶ.

1) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν διεπέρασέ τις, ὃ μὴ διαπερασθεὶς Θράκ. (Σαρεκκλ.): Ἀξεπέρασιθ εἶναι ἢ κλωστή.

β) Ἐκεῖνος διὰ τοῦ ὁποίου δὲν διεπεράσθη τι Σύμ. Σῦρ. Χίος: Ἡ βελόνα ποῦ μοῦ δωκεσ ἦτανε ἀξεπέρασιθ (ἄνευ κλωστής) Σῦρ. Χίος 2) Ἀνυτέρβλητος, ἀνυπερτέρητος Κρήτ. — ΓΨυχάρ. ἐνθ' ἄν.: Πῶς ὁμως τὸ κατωρθώσανε αὐτὸ οἱ ἀξεπέραστοι πρόγονοί μας; ΓΨυχάρ. ἐνθ' ἄν.

ἀξεπλέρωτος ἐπίθ. σύνθηθ. ἀξεπλέρωτος Εὐβ. (Κονίστρ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεπλερωτός <ξεπλερώω.

1) Ὁ μὴ ἐξοφληθεὶς τελείως ἐνθ' ἄν.: Τὸ ἔχω ἀκόμα τὸ χρέος μου ἀξεπλέρωτο σύνθηθ. 2) Ἀνανταπόδοτος Εὐβ. (Κονίστρ.): Τὸ καλὸ ποῦ μοῦ καμες δὲ θὰ σ' τ' ἀφήσω ἀξεπλέρωτο.

ἀξέπλυτος ἐπίθ. Χίος

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεπλυτός <ξεπλένω.

Ὁ μὴ ὑποστὰς τὴν τελευταίαν πλύσιν, ὃ μὴ ἀποπλυνθεὶς: Πιάττα ἀξέπλυτα. Πβ. ἀξεθέρμιστος.

ἀξεπούλητος ἐπίθ. σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεπουλητός <ξεπουλώ.

Ὁ μὴ πωληθεὶς τελείως: Ἀξεπούλητα ἔχω τὰ σῦκα.

ἀξεπούλλιαστος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεπουλλιαστός <ξεπουλλιάζω. Ἦ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ὁ ἐξ οὗ δὲν ἐξήχθη νεοσσός, ἐπὶ φῶν: Ἀξεπούλλιαστο ἀβγό.

ἀξέραστος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) ἀξέραστος Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεραστός <ξερνῶ.

Ὁ μὴ ἐκβληθεὶς τοῦ στομάχου δι' ἐμετοῦ ἐνθ' ἄν.: Ἐφασ μῆλον ὃ ἄρρωστον κι ἀξέραστον ἐπέμ'νεν (ἀπέμεινε) Τραπ.

ἀξεροφύλλιαστος ἐπίθ. ἀξιρουφύλλιαστος Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεροφυλλιαστός <ξεροφυλλιάζω.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα δὲν ἐξηράνθησαν, ἐπὶ φυτῶν: Μὴ μαζών'ς ξιρουφυλλιασμένου καπνὸ, τὸν ἀξιρουφύλλιαστος νὰ μαζών'ς.

ἀξερρίζωτος ἐπίθ. σύνθηθ. ἀξερρίζοντας Ἦπ. (Ζαγόρ.) ἀξερρίζωτος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξερρίζωτός <ξερρίζώω.

Ὁ μὴ ἐκρίζωθεὶς ἐνθ' ἄν.: Ἀξερρίζωτα κλήματα σύνθηθ. Δὲν ἀφήκε 'ς τὸν κῆπο τίποτε ἀξερρίζωτο Ἦπ. Τὸν δέντρον ἔμ'ν' ἀξερρίζοντου Ζαγόρ.

ἀξερρώγιαστος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξερρωγιαστός <ξερρωγιαζώ.

Ὁ μὴ καθαρισθεὶς ἐκ τῶν ἰστῶν ἀράχνης: Ἀξερρώγιαστοί 'ν' ἀκόμα οἱ τοῖχοι. Συνών. ἀξαράχνιαστος.

ἀξερτα ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνέξερτα Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀξερτος.

Ἐν ἀγνοίᾳ: Ἀνέξερτα τ' ἐμὸν ἐποίκεν ἀτο (ἐν ἀγνοίᾳ μου τὸ ἔκαμε). Συνών. ἀνήξερα.

ἀξερτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνέξερτος Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξερτός <ξέρω.

Ὁ μὴ γνωρίζων τι, ἀμαθής, ἀδαής: Ντ' ἀνέξερτον πλάσ' εἶσ' ἐσὺ τὸ παιδίον! (τί ἀμαθὲς πλάσμα εἶσαι σὺ τὸ παιδίον!). Ὁ ἀναβιβασμὸς τοῦ τόνου εἰς τὸ ἀνεξερτον διὰ τὸ προηγούμενον ἐρωτηματικὸν ντό=τί;) Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀνήξερος 1.

ἀξεσηκωτος ἐπίθ. Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ξισηκωτους Ἦπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεσηκωτός <ξεσηκώω.

1) Ὁ μὴ μετακινήθεις τῆς θέσεώς του, ὃ μὴ μετατοπισθεὶς ἐνθ' ἄν.: Ἀπ' τοῦ πουρνὸ ὡς τοῦ βράδ' τὸν ἔχον δῶ ξισηκωτου Ζαγόρ. 2) Ὁ μὴ ξεσηκωθεὶς εἰς ἀντίγραφον, ὃ μὴ ἀντιγραφεὶς Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ.

ἀξεσκάλιστος ἐπίθ. Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεσκαλιστός <ξεσκαλίζω.

1) Ὁ μὴ διὰ σκαλίσματος καλλιεργηθεὶς, ὃ μὴ σκαλισθεὶς ἐνθ' ἄν. 2) Ὁ μὴ ἀνερευνηθεὶς, ὃ μὴ ἀνακινήθεις ἐνθ' ἄν.: Δὲν ἄφησε συρτάρι ἀξεσκάλιστο Λεξ. Πρω. Δὲν ἀφίνει δουλειὰ ἀξεσκάλιστη Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.

ἀξέσκιστος ἐπίθ. σύνθηθ. καὶ Καππ. (Σίλλ.) ἀξήσκιστους Λυκ. (Λιβύσσο.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεσκιστός <ξεσκίζω.

1) Ὁ μὴ σχισθεὶς, ἄσχιστος σύνθηθ.: Ροῦχο δὲν ἔμεινε ἀξέσκιστο. Συνών. ἄσχιστος. 2) Ἀμαθής, ἄπειρος τῶν τοῦ κόσμου Καππ. (Σίλλ.) Λυκ. (Λιβύσσο.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀξέβγαλτος 2.

ἀξεσκόλιστος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεσκολιστός <ξεσκολίζω.

1) Ὁ μὴ περατώσας τὰς σχολικὰς του σπουδὰς ἐνθ' ἄν.: Ἀξεσκόλιστο παιδί. 2) Ὁ μὴ ἀποκτήσας ἀκόμη τελείαν πείραν τῶν τοῦ κόσμου. Πβ. ἀξέβγαλτος 2.

Ἀντίθ. ξεσκολισμένος (ἰδ. ξεσκολίζω).

ἀξεσκόνιστος ἐπίθ. πολλαχ. ἀξεσκόνιστος Πελοπν. (Κορινθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀξεσκόνιστος.

Χωρὶς νὰ ἔχη τι ξεσκονισθῆ: Ἐχω ἀξεσκόνιστος σήμερα Κορινθ.

ἀξεσκόνιστος ἐπίθ. σύνθηθ. ἀξεσκόνιστος Κύπρ. Σύμ. ἀξεσκόνιστος Κεφαλλ. Πελοπν. (Κορινθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεσκονιστός <ξεσκονίζω.

